

Bóng ma ký ức

Chương 44 : Chương 44

Libby Day

Hiện tại

NHỮNG VÒNG DÂY THÉP GAI của nhà tù ánh lên sắc vàng khi tôi ra tới chỗ đỗ xe. Tôi đang mãi nghĩ về tất cả những người bị hại có liên quan trong chuyện này: cố ý, ngẫu nhiên, xứng đáng, không công bằng, một phần hay trọn vẹn. Mẹ tôi, Michelle, Debby. Ben. Tôi. Krissi Cates. Bố mẹ cô ta. Bố mẹ Diondra. Bác Diane. Trey. Crystal.

Tôi tự hỏi liệu những sai lầm này có thể sửa chữa được bao nhiêu, liệu những vết thương của họ có thể chữa lành hay cảm thấy được an ủi không?

Tôi dừng xe ở một trạm xăng để hỏi đường, bởi tôi đã quên mất đường vào bãi đỗ xe lưu động của bác Diane, chết tiệt, tôi phải tới gặp bác Diane. Tôi đưa tay vuốt tóc trong nhà vệ sinh của trạm xăng, và đánh thêm một lớp son dưỡng môi mà tôi đã mua sau khi định lấy trộm (tôi vẫn chưa cảm thấy hoàn toàn thoải mái với quyết định này.) Sau đó, tôi lái xe ngang qua thành phố tới bãi đỗ xe lưu động có những cọc hàng rào màu trắng nơi bác Diane sống, hoa thủy tiên nở vàng khắp nơi.

Bạn biết không, vẫn luôn tồn tại một bãi đỗ xe lưu động đẹp như thế.

Nhà của bác Diane vẫn y nguyên như trong trí nhớ của tôi. Tôi dừng xe và ấn ba tiếng còi, thói quen mà bác vẫn làm khi đến thăm chúng tôi trước kia. Bác đang đứng trong một khoảng sân nhỏ được bao quanh bởi những bông hoa tuy líp, quay lưng về phía tôi, một người phụ nữ đồ sộ với mái tóc quấn dợn sóng cứng đờ.

Bác quay người lại khi nghe thấy tiếng còi xe, chớp mắt liên tục khi thấy tôi bước ra khỏi xe.

“Bác Diane?” Tôi gọi.

Bác sai những bước dài qua sân, mặt căng ra. Khi tới trước mặt tôi, bác dang tay và ôm thật chặt đủ để đẩy hết không khí ra khỏi phổi tôi. Sau đó vỗ vào lưng tôi hai cái khá mạnh, duỗi tay đẩy tôi ra ngắm nghía, rồi kéo tôi lại ôm thêm lần nữa.

“Ta biết cháu có thể làm được, ta biết điều đó, Libby,” bác thì thầm vào tóc tôi, hơi thở ấm áp và đầy mùi khói thuốc.

“Làm gì ạ?”

“Cố gắng hơn một chút.”

TÔI Ở LẠI NHÀ CỦA BÁC DIANE thêm hai giờ nữa cho tới khi chúng tôi hết chuyện để nói giống như mọi lần. Bác ôm tôi thật chặt và ra lệnh cho tôi trở lại vào thứ bảy để giúp bác lắp kệ bếp.

Tôi không đi thẳng lên đường cao tốc, mà từ từ lái xe vòng về phía trang trại trước kia của gia đình chúng tôi, cố gắng tìm lại chút hình ảnh của chính mình. Tôi hạ cửa sổ xe xuống bắt chấp tiết trời mùa xuân lạnh giá, đi hết con đường dài dẫn vào trang trại, chuẩn bị tinh thần nhìn thấy những dãy nhà mới hoặc một trung tâm mua sắm. Thay vì vậy, tôi chợt thấy một thùng thư cũ bằng sắt sơn dòng chữ “Nhà Muehler”. Trang trại của chúng tôi lại trở thành một trang trại mới. Một người đàn ông đang đi dạo trên cánh đồng. Xa xa, bên bờ ao, một người phụ nữ và cô bé con đứng nhìn chú chó đang bơi bắn nước tung tóe, cô bé chống tay vào hông, vẻ mặt chán nản.

Tôi ngắm nhìn một lúc, cố gắng giữ bình tĩnh, tránh xa khỏi Vùng tối. Không một tiếng hét, không một tiếng súng, không có tiếng kêu ré hoang dã của chim giẻ cùi xanh. Chỉ lắng nghe sự thanh bình đang vây quanh. Cuối cùng người đàn ông cũng trông thấy tôi và vẫy tay chào. Tôi vẫy tay chào lại và lái xe đi khi ông ta bắt đầu tha thẩn bước tới như một người hàng xóm. Tôi không muốn gặp ông ta, và cũng không muốn tự giới thiệu về mình. Tôi chỉ muốn là một người phụ nữ nào đó, đang quay về nhà ở Đâu Đó Đàng Kia.

HẾT.

LINK Truyện:

Bóng ma ký ức

<https://truyenhayhoan.com/doc-truyen/bong-ma-ky-uc-3746392.html>

LINK Chương này:

Chương 44

<https://truyenhayhoan.com/doc-truyen/bong-ma-ky-uc-3746392/chuong-44.html>